

แต่...เรือมหาชน

แสงเรืองที่เบื้องหล้า
 สาดส่องมายังเบื้องล่าง
 ส่องสัต์ย์ส่องศิษย์พร่าง
 อันธโลกย์สว่างหน
 ปันเมื่อกมันเป็นปัญญา
 นำชนพาข้ามฝั่งชล
 วกเวียนรับจุผู้คน
 ข้ามวารหรือวิชา
 ภารกิจศักดิ์สิทธิ์แท้
 แม่จำพายผ่านวิสสา
 เรือเก่าผุดตามเวลา
 ลำเรือโยกง่อนโงนงน
 ลอยลำนบนลำนน้ำ
 เข้าบ่ายคำส่งรับเวร
 หน้าที่คงยังตรงเถร
 ส่งศิษย์ข้ามสวัสติ
 จากวันเข้าสู่เดือน
 ฤดูเคลื่อนแรมแรมปี
 เรื่อยังลอยวารี
 ทำหน้าที่ดังเคยมา
 จากลืบไปเป็นร้อย
 จากร้อยเพิ่มสหัสสา
 หมิ่นแสนนับคณนา
 ที่เรือพารอดปลอดภัย

เรือเก่าดูเก่าแล้ว
 จ้วงแจวต่อคงมิไหว
 จอดท่าพักเทียบไว้
 รอเรือใหม่เข้าเวรแทน
 สูเจ้าที่ข้ามฝั่ง
 อย่าลืมหลังดูฝั่งแคว้น
 ข้ามพ้นสู่ดินแดน
 นั้นเพราะใครหากใช่เรือ
 ไม่หวังในสิ่งใด
 ลากเลื่อมใสดูจयाเปื้อ
 ปณิธานบนลำเรือ
 คือแจวเพื่อมหาชน
 หวังเพียงให้มวลศิษย์
 รู้ถูกผิดความเป็นคน
 นำชาตินำชนพ้น
 คือเรือนี้ที่ชื่อ “ครู” ฯ

ประพันธ์น้อมมุทิตาคารวะในโอกาสวันบอกลาหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์
 ของครูดีทั่วผืนแผ่นดินไทย โดย...ร.ต.รัตนพล ก้านเพชร